

Никой не бутваше вече вратата съ кръста и четиритѣ славянски букви, никой не идваше вече да пита за сина си, сандъчетата съ пѣсъкъ тѣй си седѣха натрупани едно върху друго на сушина въ сайвана. Какво се бѣше случило?

Даскалъ Гено се реши да напустне своята абаджийска стая, да излѣзе изъ града и да разбере.

Той облѣче богато украсенитѣ си празнични дрехи, сложи моравия анадолски фесъ и тръгна изъ чаршията. Презъ дюкянъ, презъ два го спираха търговецитѣ да го почерпятъ кафе и да се разприказватъ. Нали всички бѣха минали подъ неговия погледъ и подъ неговата черничева пръчка?

— Добъръ день, даскале. Какъ върватъ работитѣ?

— Добре, слава Богу!

Какъ му се искаше да запита за школскитѣ работи и не смѣеше. Нали е срамота да рече: ами защо не идватъ вече ученици въ моето школо? Такъво нѣщо даскалъ Гено не би могълъ да понесе. А въпросътъ човѣркаше сърдцето му — ще го съсипе.

Най-сетне се пристраши. Отби се въ дюкяна на Тихо Обретеновъ, седна на трикракото столче и унило отпустна глава.

Ще попита Тихо. Той е разбранъ човѣкъ. И е ученъ. Въ черква пѣе и знае черковния редъ, като попъ. Какво че билъ младъ. Не важи на колко си години, а колко години човѣшки животъ си живѣлъ.

— Е, Тихо, върви ли търговията?

— Върви, даскалъ Гено, криво-лѣво. . .

— Не ми викай вече даскалъ, — прекжсна го старецътъ. Не съмъ вече даскалъ.